

Polívková sa opäť predviedla nie len ako skvelá kostýmová výtvarníčka, ale i suverénna režisérka.

DOMINIKA ŠIROKÁ

Herec a truhlář Majer mluví o stavu své domoviny

2-4

Síla zvyku

4-5

D3US/X\M4CHIN4

6-7

Majerova nemocnice české duše

MARTIN MACHÁČEK

Divadelní Flora v divadelní oblasti ztělesňuje to samé vítězství, co by pro některé členy nemohlo být Nagano v „devadesátém osmém“ (bude se na ně vzpomínat ještě sto let jako na Masaryka, Beneše a hlavně Havla) a rozhodně nepatří k dějinným prohrám (jako Tiso). Více se dozvíte v rozhovoru s Kamilou Polívkou a Stanislavem Majerem o stavu naší domoviny, krizi identity i o tom, proč jsou Češi tak příšerně problematictí. Ve světle festivalového uvedení skoro stejnojmenné inscenace „Herec a truhlář Stanislav Majer mluví o stavu své domoviny“ se to všechno ošklivé české otevřelo ještě o něco víc a zvláště se propojuje s texty, které se ve zpravodaji objevily dříve a možná (jakože stopro) objeví příště.

Z letošní intelektuálně enormně nabité Flory mám pocit, že Evropa už není jenom tekutá, ale močálovitá; nicméně chápu, že i sebeschopnější PR by měl problém prodat festival s leitmotivem „Močálovitá Evropa“. Co by na to asi řekli úředníci rozdávající granty pro kulturu, kteří toho moc sami nezažili. Kdo do této bažiny jednou vleze, již z ní neuteče – funguje to stejně jako s českým pasem, který patří k nejsilnějším na světě. Jednou jsi Čech – tak se s tím srovnej (pochopitelně to platí i pro jiné národnosti).

S pocitem neurčité radosti, přesto velkého znepokojení, vstávám na každý flóřský den jakožto aktér, účastník i festivalový divák. Čekám, čím mě to dramaturgie Petra Nerušila zase rozbije. Nežustává jediná jistota, a čím depresivnější věci se v Olomouci objevují, tím je festival lepší. Flora je duchovní ozdravovna, carevna mezi ústavy, tekuté štěstí. Je to krásné aneb jak zní jedno z nejdůležitějších hesel srpna 68: „Buďte s námi – my jsme s vámi.“

ČT 18. 5.

13:30 Konvikt | šapitó | uzavřená akce

Tekutá Evropa

festivalové setkání se studenty uměleckých a uměnovědných oborů

DAMU Praha – JAMU a FF MU Brno – FF UP Olomouc – VŠMU Bratislava

18:00 Konvikt | Divadlo K3

Berstad/Helgebostad/Wigdel

SPOILER

Hustý „les zvuků“ a shluk slyšitelných i podprahových impulsů atakují diváka, jeho smysly i tělo. Provokující, svěbytné norské trio po roce opět v Olomouci se svým nejnovějším projektem.

19:30 S-klub

Elfriede Jelinek

DÍLO

Studio Hrdinů Praha & Mezery, o.s.

Kritický pohled na rakouskou historii i parodie „vysokohorského manažerského teambuildingu“. Alpské hrátky s ďáblem, v nichž dunivou hudbu odráží sarkofág masivního hydroelektrárnského komplexu, v režii Miroslava Bambuška.

21:45 Konvikt | Divadlo K3

Berstad/Helgebostad/Wigdel

SPOILER

Po představení následuje debata s tvůrci.

22:30 Konvikt | šapitó | koncert

Tomáš Vtípil

Vyhledávaný skladatel filmové a scénické hudby oslavuje umělecké volnomyšlenkářství.

23:30 Konvikt | šapitó | volný vstup

Tekutý Jukebox

hudební samoobsluha

DIVADLA JAKO TO MORAVSKÉ PŘIPOMÍNAJÍ CUKRÁRNU

MARTIN MACHÁČEK

Neúspěšný dramatik a kritik Macháček se ptá věhlasné režisérky Polívkové a úspěšného herce Majera na stav oblíbeného festivalu Divadelní Flora ředitele Nerušila v prostorách Moravského divadla Olomouc (dříve Olmütz).

Neúspěšný dramatik a kritik Macháček: Prostor, ve kterém jste dneska hráli, je úplně jiný než obvykle – namísto betonu rudý semín. V čem režisérka Polívková a herec Majer cítili rozdíl?

Režisérka Polívková: Stando, jak se ti hrálo?
Herec Majer: Mě to překvapilo. Zprvu jsem počítal s tím, že Moravské divadlo je takový velký komín, ale přesto mě to rozhodilo. Bylo mi blbě se soustředit do jednoho místa v hledišti a měl jsem pocit, že ho musím celé obsáhnout. Nebylo mi to příjemné, ale režisérka Polívková říká něco jiného.

R. P.: Režisérka Polívková byla spokojená! Mně se líbí, jak jsme se s našimi „čistými liniemi“, o kterých se v inscenaci mluví, vklínili do prostoru Moravského divadla. Výborně zafungoval střet kultur, o kterém se mluví, stejně jako napětí mezi prostorem okolo a textem.

H. M.: Oproti Praze seděli diváci hrozně daleko. V horních galeriích se najednou objevovali jenom takové kuličky.

N. D. K. M.: Velké jeviště určitě zamávalo i s inscenacemi z Pražského komorního divadla, které jste tady s velkou slávou uvedli v roce 2012.

R. P.: Že bychom zavzpomínali?

N. D. K. M.: No Ježiš Marjá!

R. P.: Já si velmi dobře pamatuji, jak jsme v Olomouci hráli inscenaci Víra, láska, na-

děje. Vtrhli jsme do této cukrárny (myšleno MDO, pozn. autora) s našimi vyhraněnými postoji i členy bezdomoveckého divadla Ježek a čížek. Tyhle konfrontace mě baví.

N. D. K. M.: Jak se chová publikum, když s inscenací vyjždíte mimo domovskou Prahu 7 Letnou/Holešovice a mramor Veletržního paláce?

H. M.: Měli jsme dva výjezdy, tenhle na Floře a v Brně. I přes náš strach tam dorazilo o padesát lidí víc, než byla kapacita, a pochybnosti, jestli brněnské publikum pobere narážky na Letnou a hipsterství, byly úplně marné. Nakonec to mělo neuvěřitelný úspěch a konotace jako Letná Brňákům vůbec nevadila. Uvidíme s dalšími pokusy v Trenčíně, Žilině i Nitře.

N. D. K. M.: Je autor Záborský větším fanouškem „holešovického“ Liberálu, nebo „letenského“ Bio Oko?

H. M.: Myslím, že čím je blíže svému bytu, tím je raději. Ale asi někdy udělá výjimku, sedne na kolo a udělá si výlet do 300 metrů vzdáleného Liberálu.

R. P.: Je pravda, že když se teď otevřela kavárna Studia Hrdinů – U Hrdinů, tak už se scházíme tam.

N. D. K. M.: Existuje divadelní hipsterství?

H. M.: Tenhle termín jsem slyšel podruhé v životě.

R. P.: Já tyhle škatulky nemám ráda. O Komedii se pořád říkalo, jak je německá. Je pravda, že o Studiu Hrdinů už někdo v recenzii nebo glose napsal, že je to hipsterské divadlo.

H. M.: Asi tam chodí lidé s fúskama v kostkované košili.

N. D. K. M.: **Gentrifikace je strašák. Obráží svět i Prahu. Dokázali byste říct, kam by se Studio Hrdinů přesunulo v rámci Prahy, kdyby muselo?**

R. P.: Já nevím, jak to mají moji kolegové, ale já bych se nikam nepřesunovala.

H. M.: Tak nájmy jsou v Holešovicích, ale hlavně na Letné dost vysoké. Nicméně bych věděl o jednom místě, ale nechci ho jmenovat.

R. P.: Tak to řekni.

H. M.: Mám sen, že kdybych nechutně zbohatnul, koupil bych památník na Vítkově a dal tam masivní neony s nápisem DI-VA-DLO. Svítalo by to na celou Prahu a tam by se teprve dělalo to „hipsterské divadlo“. Já budu ředitel a Kamila kmenový režisér.

N. D. K. M.: **Co by udělal skoro ředitel divadla Vítkov Majer a skoro umělecká šéfová Polívková se sochou Žižky?**

R. P.: Co asi...

N. D. K. M.: **Je mi to jasné. Přetavili byste Žižku na zdejšího i tamějšího Pařížka. Dokázali byste po tom všem říct, jestli je festival Divadelní Flora ředitele Nerušila vaše druhá domovina?**

R. P.: Flora je nejlepší.

H. M.: Za mě je Flora nejlepší český divadelní festival. Vždycky přijíždím na hlavní nádraží

a říkám si – moje lázně jsou tady.

R. P.: Flora má obrovsky vzestupnou tendenci a každý rok mě překvapí, že je možné ji ještě někam posunout. Když to řekneme po „majerovskými“: „Flora má světovou, nebo alespoň evropskou úroveň.“

REŽISÉRKA POLÍVKOVÁ

(*1975). Je spojená s Pražským komorním divadlem, Studiem Hrdinů i dalšími realizacemi Dušana Davida Pařízka na evropských scénách. Režirovala inscenaci s Hercem Majerem.

HEREC MAJER

(*1978). Hraje v inscenaci Režisérky Polívkové a chlubit se tím, že je truhlář. Jinak byl klíčovým členem souboru Pražského komorního divadla a je možné jej potkat v Divadle Na zábradlí.

NÁRODNÁ SCHIZOFRÉNIA

DOMINIKA ŠIROKÁ

Produkuje divadlo politické bubliny? Túto otázku otvorila už utorňajšia debata po predstavení Balkan macht frei. Tvorcovia robia politické divadlo spravidla pre ľudí rovnakého zmysľania (v nemeckojazyčnom prostredí liberálne-ľavicového), a sú tak prakticky v pohodlnej a sebauspokojujúcej pozícii. V sále totiž vládne zhoda medzi javiskom a hľadiskom. Tí, čo do divadla prišli, sa po jeho konci usvedčia vo svojom presvedčení. Tí, čo sa divadelnej sále vyhli, zas ostali nepoškvrnení výpoveďou tvorcov. Obe strany sa tak úspešne vyhli názorovej konfrontácii. Čo s touto situáciou? Pýta sa i režisérka Kamila Polívková, autor David Zábranský a herec Stanislav Majer v mimoriadnej inscenácii: Herec a truhlář Majer mluví o stavu své domoviny.

Ako dostať do inscenácie opačnú perspektívu? Ako vytvoríť názorový stret? Táto otázka je akýmsi kľúčom k inscenácii, ktorá sa prostredníctvom vizuálu stala lajtmotívom aktuálneho ročníku. A to z dobrých dôvodov. Práve ona názorová rozpoltenosť spoločnosti je totiž snáď najaktuálnejším symptómom dnešnej doby. A iked sa inscenácia zdá byť skrz lokálne reálie výsostne česká, problém názorovej polarizácie v súčasnosti triešti minimálne celý západný svet. Nejde tu predsa len o Zemana, ktorého autor Zábranský využíva ako symbol názorovej rozpoltenosti Čechov. Miesto „ľudom zvoleného“ prezidenta by pokojne mohol obsadiť napríklad i Trump a jemu podobní.

Je pritom brilantné, aký spôsobom sa tento ideologický rys v spoločnosti artikuluje v schizofrenickej forme inscenácie. Hra je totiž napísaná z perspektívy autora Zábranského, ktorého na javisku interpretuje Majer v režijnom koncepte Kamily Polívkové. Po Balkan macht frei tak na javisku opäť stojí alter ego tvorcu (tentokrát autora

hry), ktorého identita s tou hercovou iritujúco splyva. Zábranský pritom sám seba pasuje za hlas tzv. ľudu, ktorý minimálne chápe Miloša Zemana a jeho voličov. Drzo pritom deklaruje svoj dištanc od „elitárskych“ názorov Majera, Polívkové, Studia Hrdinů a prakticky celej „avantgardy“ germanofilných hipsterov. Z tejto dialektickej konštelácie tak vzniká výborný a vďaka majerovsko-polívkovskej nadsádzke i mimoriadne zábavný sebaironický komentár na nadradenú uzavretosť dnešnej ľavicovej scény. Tzv. pražská kavárna sa ostatne rada sebadefinuje práve prostredníctvom negatívneho vzťahu k domovine.

Konflikt dvoch názorových pólov pritom zosobňuje už samotný Majer: ako HEREC je kozmopolitný hipster, ktorý okupuje „experimentálne“ pražské scény, ako TRUHLÁŘ stále zbiera body ako hrdina z ľudu. A dokonca i vtedy, keď prezlečený do tradičného kroju fidlíka na gajdy, v skutočnosti sníva o obrom Club Mate, transparente Willkommenkultur, volksbühňáckom Räuberrade a o ďalších ikonických artikloch obdivovanej nemeckej ľavice.

Okrem Majera je to však i Zábranský, ktorý je v Hercovi a truhlárovi pozoruhodne ambivalentnou figúrkou. Ľavicový intelektuál odrazu vystupuje v role konzervatívca a národníara? Autor otočenú sebaínscenáciu navyše podporil i sériou mystifikujúcich textov, v ktorých vyznal podporu spornému súčasnému českému prezidentovi. V inscenácii však túto pózu nenápadne „prezradza“ či už byt na Letné, alebo odkaz na štýl nemeckojazyčných autorov Thomasa Bernharda či Petra Handkeho. Hipster sa skrátka nezaprie! Zásadne je, že sa Zábranský napriek tomu pokúša vžiť do kože druhej strany a sám vstupuje do dialógu s myšlienkami a názormi, ktoré inak (ne)zastáva. Nie je práve toto výborný spôsob, ako sa vyhnúť onomu konsenzu?

A aby som nezabudla: Polívková sa opäť predviedla nie len ako skvelá kostýmová výtvarníčka, ale i suverénna režisérka. Máme šťastie, že si môže dovoliť pracovať „i doma“ v Čechách!

PRVNÍ DOJMY HEREC A TRUHLÁŘ MAJER

Inscenace mluví k současnosti, ale po představení bych ocenil diskuzi.

Dúchodce

Inscenace je velmi sofistikovaná. Rušily mě výbuchy smíchu, které nepřicházely v ty správné momenty. Lidé se většinou bohužel smáli ve chvíli, kdy měl nastat čas pro zamyšlení nad sdělenými myšlenkami.

Pavčina, státní úřednice
a dálková studentka divadelní vědy

Uvedomil som si, aký veľký rozdiel je medzi Českom a Slovenskom, a rovnako aký malý je rozdiel medzi Českom a Slovenskom.

Max, student režie

Přestavení jsem viděl již potřetí a přijde mi velmi dobré. Komedialní formou poukazuje na absurditu rozdělení české společnosti, které je však vytvářené uměle. Je potřeba řešit zásadnější problémy, jako je například korupce. Dobré politické divadlo.

Otto, dramaturg Brno

Inscenaci vnímám jako podnět k zamyšlení se nad sebou a mým nevděkem. Hodnota naší vlasti je i v tom, že umožňuje dělat tento typ divadla, což v jiných zemích není možné. Myslím, že opovrhujeme svou domovinou jen proto, že ji srovnáváme s jinými zeměmi.

jen Isabela

GLOSA MAXE SOBKA

O poznání. Čím sme tu dlhšie, tým viac vieme. Včera bol Bernhardov deň. Paradoxne Majer bol viac Thomasom ako Brňania. Škoda. Na druhej strane je príjemné vidieť, že sa ľudia vedú zabávať aj sami pre seba. Nadviažem na poznanie. Konečne som sa dozvedel, že gajdy – česky dudy – sú najcharakteristickejším hudobným nástrojom Čiech. Takže vo festivalovej zvučke nehrá českú hymnu lochneská prišera, ako by sa zdalo. Všetko sa to spája. Strakonický dudák, že áno. Ďalším pekným zistením bolo, že Česi a Slováci majú od seba tak isto ďaleko, ako majú k sebe blízko. Nieкто by mal spraviť „Majera“ aj u nás. Nemáme si veru čo závidieť.

NEMÁME AMBICI HRÁT REŽIJNÍ ROLI SAMOSTATNĚ

BARBORA CHOVANCOVÁ

Po Síle zvyku z brněnského HaDivadla jsme si v už vyprázdněném S-klubu povídali s režiséry inscenace Janem Horákem a Michalem Pěchoučkem – především o spolupráci mezi jejich domovským Studiem Hrdinů a HaDivadlem, ale i o úloze umělce v dnešní společnosti.

Studio Hrdinů a HaDivadlo poměrně nedávno zahájily spolupráci – jak to celé vzniklo? A jak vlastně tento pakt probíhá (a měl by probíhat do budoucna)?

Jan Horák: S HaDivadlem cítíme určitou podobnost v uvažování nad divadlem. Všiml jsem si, že Ivan Buraj začal dělat věci, které jsme i my dělali během prvních let naší existence; třeba to, že přebírá lidi z výtvarného umění a oslovuje je k tomu, aby vytvořili divadelní performance (např. Roman Štětina). To je nám blízké. S nabídkou spolupráce pak přišel Ivan – stál o to, abychom spolupracovali, aby se jejich inscenace hrály u nás a naopak. Ještě předtím nás oslovilo Národní divadlo Brno s podobnou dohodou, z ní ale časem sešlo. A teď se tedy začíná realizovat vize, že bychom se mohli s HaDivadlem podporovat. Jakou to bude mít budoucnost ještě nedokážu úplně říct. Problémem jsou samozřejmě finance. Budeme muset zažádat o nějaký speciální grant, abychom dokázali tato hostování zaplatit.

Půjde tedy hlavně o hostování, nebo bude Ivan Buraj také režisovat ve Studiu Hrdinů jako teď vy nebo Kamila Polívková v HaDivadle?

J. H.: Ivan určitě bude režisovat ve Studiu, máme to v plánu. Měl by u nás inscenovat v roce 2019.

Jak probíhala volba textu? Šlo o návrh z HaDivadla, nebo váš?

J. H.: Já jsem Ivana poprosil, aby projekt vybral on, že toho už mám plné zuby. Nabídl mi Ibsena nebo Náměstí hrdinů Thomase Bernharda. Nejdříve jsme se vydali cestou Ibsena, ale pak jsme přišli na to, že téma traumatu, které řeší, není úplně pro nás. Tak jsme se vrátili k Bernhardovi. Přišlo mi to dramaturgicky dost odvážné, protože Bernhard u nás sice měl velký boom v devadesátých letech, ale od té doby se od něj neuvádělo skoro nic. Je to pro mě dost zásadní autor. Jen jsem nechtěl řešit toho politického Bernharda, který odkrývá nevyřešená traumata nacistické minulosti. Proto jsme zvolili text, který je nám s Michalem blízký – tedy introspektivní text umělce, který se snaží dosáhnout dokonalosti, nutně v tom selhává a navíc šikanuje svou svitu. Volba tedy padla na Sílu zvyku. V HaDivadle sice pracují s dramaturgickými motty sezón (letos My a oni), ale je to tak široké, že jsme se do toho vešli i tímto textem.

Jste spolurežiséry (nejen) této inscenace – jak taková spolupráce reálně vypadá?

Michal Pěchouček: Zvenčí to možná může vypadat, že to je tým složený z dramaturga a výtvarníka. Naše role se ale proluly, takže všechno řešíme společně včetně scénografie i režijní stránky. Snažíme se vzájemně respektovat a se ctí vést dialog. Někdy je to i trochu komplikace, protože se opravdu nechceme dohadovat před herci, ale v podstatě jde o dialog, který většinou probíhá ve shodě. Taky se stává, že někdy přijdeme s úplně stejným nápadem. Důležité je, že ani jeden z nás nemá ambici hrát tu režijní roli samostatně.

Jaké jsou vaše další divadelní plány?

J. H.: Ne úplně šťastnou shodou okolností máme teď dost projektů za sebou. Ve Studiu Hrdinů právě inscenujeme text Pár vzkazů veškerenstvu od Wolframa Lotze, autora Směšné temnoty, která teď nedávno byla uvedena v HaDivadle. A pokud se idea naší spolupráce s HaDivadlem naplní, tak by to taky mělo hostovat i v Brně.

Kdybychom se vrátili ke Síle zvyku – jakou má teda mít umělec roli ve společnosti?

J. H.: Určitě by měl společnosti dát možnost svobody uvažování nad uměním jako takovým a měl by zbavit společnost strachu z něčeho cizího nebo na první pohled nerosozumitelného. Zbavovat předsudků.

M. P.: Hlavně by to měl být inspirující vír, který může ukázat cestu i lidem, kteří nemají s uměním nic společného nebo jsou vůči němu předpojatí. Ukázat, že je to říše svobody přístupná každému. Zrovna Síla zvyku je pokračováním našeho tématu, které se tohoto dotýká. Rozpouštění schémat o tom, co je současné umění.

JAN HORÁK

Umělecký ředitel a dramaturg Studia Hrdinů. Vystudoval divadelní vědu na Filozofické fakultě UK. Čtyři sezóny pracoval jako dramaturg v MeetFactory, za jejíž progresivní program získal Poctu festivalu ...příští vlna/next wave... Organizuje ostravský festival NORMA, který představuje projekty na hraně výtvarného umění a divadla.

MICHAL PĚCHOUČEK

Výtvarník, scénograf a režisér. Vystudoval Akademii výtvarných umění v Praze, v roce 2003 získal Cenu Jindřicha Chalupského. Je kurátorem a spolupracovníkem Galerie 35M2 v Praze. Spolu s Janem Horákem utváří výraznou tvář pražského Studia Hrdinů.

VZLYKY NAD UMENÍM

LUCIA GALDÍKOVÁ

Kto dnes ešte verí umelcom? Tak znie jedna z replík v hre Thomasa Bernharda Síla zvyku, najnovšie inscenovanej v brnianskom HaDivadle. Tvorcovia otvorili jednu z Bernhardových večných tém – zmysel a úlohu umenia v dnešnej spoločnosti.

Ak sme sa na diskusii so súborom mníchovského divadla Residenztheater rozprávali o tom, akým spôsobom oslovit dnešného diváka a viesť s ním diskusiu, režijný tandem Jan Horák a Michal Pěchouček naopak diváka vo svojom zornom uhle nie veľmi zachytáva. Salónne uhladení herci sú príliš „posh“ na to, aby zapadli do festivalovej tekutej dramaturgie. Akoby dialóg viesť ani nechceli, ich postavy sa masochisticky plahočia pod päťami váženého génia Caribaldiho (Cyril Drozda). Tento typický bernhardovský mizantrop a pochybovač, extravagantný jednonohý dalmatín v roli muzicírujúceho diktátora tlačí svojich zverencov na hrany ich možností a oni sa nebránia. Nechajú sa okrikovať a skákať si po hlave. Asi to bude tou silou zvyku, prispôsobili sa. Tento narušený svet umelcov je uzavretý do seba viac, než by sme si želali. O akom umelcovi to Bernhard hovorí? Je tým, za ktorého sa vydáva? Prečo chce byť perfektný, nadradený, dokonalý? A hlavne prečo nechce prebudiť diváka?

Umenie nie je len prostriedkom pre iné umenie, ale je aj očividnou chladnokrvnou manipuláciou. Keď sa pri inscenácii Balkan macht frei Olivera Frlića skloňuje pojem znásilňovanie publika, v Síle zvyku je násilie páchané priamo na postavách nevládných, chorých artistov, ktorí nemajú záujem o naskúšanie Caribaldiho mastierpiecu. Škrípu nielen ich nástroje, ale aj ich životy.

Priama provokatívna výzva a konfrontácia publika bosnianskeho režiséra (i keď sme ako angažovaní diváci takmer zlyhali, keď sme mali reagovať a zakročiť proti násiliu) je teda zrejme účinnejšia ako uhladené a v sebe zacyklené filozofovanie brnianskeho súboru.

Žijeme už len s odporom, existovať nechceme, ale koho to zaujíma? Žiť sa musí, hrať sa musí! Aj predstavenie sa do konca dopozerať musí! Svet zotročenejších cirkusantov a hudobníkov je nám omnoho vzdialenejší ako svet divadelníkov. Nehovoriac o žonglérsko-artistnom čísle v závere inscenácie. Ume(nie) pre umenie?

„FORMU CHÁPU JAKO VÝPOVĚĎ“

BARBORA KAŠPAROVÁ

Šok byl možná jeden z pocitů, který tuto performanci provázel. A pokud ne šok, tak ve vzduchu jistě visela otázka: „O co tady vlastně jde?“ O velmi neotřelé a ve svých prostředcích neobvyklé performanci jsme krátce mluvili s jejím choreografem Fernandem Belfiore. Bylo to více než přínosné. Čtete níže a získáte malý klíč k tomu, jak k performancím tohoto typu přistoupit a jak je číst.

Jak pracujete s vyzněním svých choreografií, které jsou převážně formalistické? Jak je číst?

Formální performance samozřejmě obsahují nějaké sdělení. To je ale velmi čisté a nekomplikované. Neobsahují žádnou narativní logiku či textový materiál, který by mohl k publiku doléhat. Pro mě není podstatná kontinuita. Jeden obraz přichází po druhém. Důležité je zaměřit se právě na obrazivý aspekt performance a jednotlivé vizuální scény emočně následovat. Uvolnit se, nechat na sebe obrazy působit a osvobodit se od racionálního způsobu uvažování. V D3US/X\M4CHIN4 není žádný děj ani kauzální logika. Je to naopak o jejím rozvolnění. Ve svých performancích navíc kombinují tanec a divadlo. Tancem vyjadřují emoce a energii a skrze principy divadla budují vztah k publiku. Zajímá mě záměrná nelogičnost a boření logického způsobu uvažování. D3US/X\M4CHIN4 se nedá uchopit racionálním způsobem, ale to neznamená, že neobsahuje klíč ke čtení. Materiál je vybrán velmi důsledně. Mísí se zde lidé a stroje a otázkou je jejich vzájemná energie. Jak na nás působí, že všude kolem nás jsou elektrické přístroje.

D3US/X\M4CHIN4 je avizována jako současný rituál. Jak pracujete s prvkem rituálu ve své performanci a co tím rozumíte?

Rituál pro mě znamená ztělesnění proměny. V choreografii by se měla prostřednictvím rituálu aktivovat naše imaginace, která nám umožní otevřít se vyznění obrazů performance. Ty totiž nelze uchopit skrze logické uvažování. Dále pro mě rituál funguje jako komunikační kanál a možnost změny. Touto performancí se snažím docílit jiného úhlu pohledu na realitu.

Jak probíhal tvůrčí proces?

I v mých ostatních performancích obvykle pracuji s objekty. Tato performance začala jako výzkum různých objektů, které jsou poháněny elektrinou. Ve svém sólu AL13FB<3 jsem pracoval s mnohem jednoduššími materiály než zde, jako třeba s alobalem či vodou. V této performanci jsem se zabýval materiály, které jsou spojeny s vývojem technologií. Použil jsem běžné domácí spotřebiče, ale i méně obvyklé pří-

stroje jako například elektrickou kolébku. Zajímá mě, jak tyto objekty ovlivňují náš život a imaginaci. To byla má počáteční inspirace. Teprve později jsem sestavil skupinu performerek, které do performance přinesly tematickou rovinu ženství. Tím se můj záměr trochu posunul od počátečního výzkumu objektů a jejich elektrické energie. Na začátku šlo pouze o kontakt věcí a lidského těla.

Jak s objekty pracujete?

Zkoušíme s objekty pracovat neočekávaným způsobem. Třeba že v kolébce, která houpe, chybí dítě. Nepoužíváme předměty z hlediska jejich praktické funkce. Tu ignorujeme a zkoušíme posunout původní význam předmětů.

Proč jste zvolil pro D3US/X\M4CHIN4 právě elektrické spotřebiče?

Není to vlastně jen o nich. V první řadě odráží performance společnost a její možné směřování v blízké budoucnosti. Stavíme se k předmětům kolem nás pasivně a neuvědomujeme si, do jaké míry nás ovlivňují. Snažím se upozornit na jejich zásadní roli v našem životě.

FERNANDO BELFIORE

(*1983) je původem z Brazílie, ale vystudoval v Amsterdamu, kde v současné době žije i pracuje. Živí se jako performer, choreograf a pedagog. Za sólo AL13FB<3 byl vybrán sítí Aerowaves mezi 20 nejtalentovanějších mladých choreografů. Tvoří ve formalistickém stylu a záměrně se vzdává prvoplánové interpretace. Jeho performance jsou založené na originální scénické obrazivosti.

Na nové kulturní centrum v Olomouci jste už přispěli 524 850 Kč. Děkujeme!

Dolní vám.

www.hithit.com/dolnivam

TEKUTÝ SEMINÁR: ZAHRMÍ HROM A VSTÚPI BOH

ALEXANDRA RYCHTARČIKOVÁ

Vysávač. Selfie-stick. Vráčka. Kolíska pre dieťa. Alebo elektroboard. Jeden si môže myslieť, že ide o zoznam produktov v niektorom gigantickom obchodnom reťazci. Opak je však pravdou. Vďaka cielene vybraným rekvizitám a ich využitiu, vplyvu, môžeme sledovať symbolický obraz dnešnej digitálnej elektronickej doby. Počas inscenácie sledujeme vývoj už od praveku po dnešnú dobu. Selfie-stick ako barla pre ľudooopa, pomôcka pre zakladanie ohňa, zbraň vo vojnách, držiak na fotenie. Aj Darwin by snáď súhlasil s touto evolúciou.

Antická látka rámcuje celú inscenáciu. Performerky pripomínajú mýtické bytosti s nadľudskými schopnosťami. Sú to bohyne? Nymfy? Sirény? Zo všetkého niečo. Ich rozjarený rituál sa postupne mení na imaginárny boj. Začínajú ako bakchantky, dokonca aj kolíska pre dieťa

pripomína prítomnosť Dionýza, o ktorého by mali dbať. Ich neodolateľnosť pre mužov je prezentovaná interakciou s divákmi. Ako lákali sirény námorníkov, tak aj performerky opantávajú divákov bozkami.

Postupom deja sa skratkou dostávame až do súčasnosti. Vidíme rôzne spoločenské úlohy ženy, primárne je to však žena ako objekt – starost o domácnosť, sexuálny pôžitok, zneužitie. Stále je to však ona, kto v závere upozorňuje na problém ľudstva a zároveň prináša nádej. Zvuky prírody, jari, mláďat, vody, ktorá očisťuje.

Je však ale možné, že pokiaľ so svetom, našou spoločnosťou a jej budúcnosťou sami nič neurobíme, staneme sa len obyčajnými zrnkami prachu, odvíjatými vetrom, „vysávačom lístia“. Vanitas vanitatum.

V inscenácii sa svet obnovil, kruh uzavrel, spoločenstvo bolo vzkriesené. Podarí sa nám to však ale aj v realite? Ak áno, koľkokrát? Musí zasiahnuť boh zo stroja? Je našou túžbou ho zavolať? Chceme ho ambiciózne nahradiť? Zahrmí hrom a vstúpi boh. Dnes však bohužiaľ len hrmí. Alebo našťastie?

Autorka je študentkou VŠMU

SOUNDTRACK K POSLEDNÍMU DRINKU

LUKÁŠ HORKÝ

Letní Olomouc, laciná holka, děvka na jeden večer, složená z dlažebných kostiek, čo ťe vedou z černej díry zvané Vertigo. Potácíš se čerstvě probuzeným městem. Na chvíli se zastavíš a zavřeš oči. Propadáš se do jiného světa, kde čas nedává smysl, a k tomu hraje Zabelov Group. Harmonika, buben, trumpeta, smyčky. Žádný zpěvy, jen melodie tahané z měchu spolu s rytmem rezonují v hlavě. Takhle si představuju soundtrack k poslednímu drinku, který ti barman pošle na rozloučenou... Akordeonista Roman Zabelov a bubeník Jan Šikl jsou vystudovaní muzikanti, co se potkali na pražské konzervatoři. Jsou instrumentálně zdatní a sehraní, jak to v jazzu (i v experimentálním) bývá. Jejich set včera rozezněl Jazz Tibet. V současnosti je tahle fúze elektroniky a klasických nástrojů módní. Sázelo se především na atmosféru plnou ambientních nálad, a proto bylo zapotřebí se na jejich minimalistické vyznění správně naladit. Pánové obstáli, i když se některé písně slévaly někdy až příliš za hranu. V tomto stylu to tak prostě někdy bývá. Panák na rozloučenou a zmizet do dalšího dne. V hudbě je nejkrásnější to, že se můžeš vydat svou vlastní cestou. Pokud dává smysl, vždycky vede k cíli. Což neplatí jenom v muzice.

*Autor je festivalový fotograf,
hudebník, basketbalista a oveľa viac*

#21df

f t i /divadelniflora

PÁ 19. 5.

11:00 Divadlo Tramtarie | uzavřené představení

Boris Vian

PĚNA DNÍ

Divadlo Tramtarie Olomouc

Smutnoveselá klauniáda o velké lásce a smrti dvou mladých lidí v režii Hany Mikoláškové.

13:30 Divadlo na cucky | Freskový sál

Ingeleiv Berstad & Kristin Ryg Helgebostad

taneční workshop

16:30 S-klub

Hermann Broch – Ivan Buraj

NÁMĚŠIČNÍCI (Imitace a tušení)

HaDivadlo Brno

Éterická expozice „rozpadu hodnot a zániku starého světa“ na přelomu 19. a 20. století.

Mnohvrstevnatá románová trilogie předního evropského modernisty v radikální úpravě uměleckého šéfa brněnského souboru Ivana Buraje.

17:00 schodiště vedle vily Primavesi | volný vstup
Ulrich Hub

TUČNÁCI NA ARŠE

Divadlo na cucky Olomouc

Pohádka o potopě světa i síle přátelství v režii Zdeňka Vévody.

17:00 Divadlo na cucky | Galerie W7 |

Muzeum umění Olomouc

Tichá pošta! & Dovnítř, ven a zase dovnitř!

Pouliční happening a akční program pro děti a dospělé v rámci tradiční Muzejní noci.

20:00 Moravské divadlo

Jaroslav Hašek – Dušan D. Pařízek

KAUZA SCHWEJK

Studio Hrdinů Praha – Theater Bremen – Wiener Festwochen

Nezvyklý výklad arcidíla české literatury. Důsledně demytizující pohled na neodvratnou demontáž mnohonárodnostního mocnářství s typicky středoevropským intermezem. Kolosální „zmatení jazyků“ v mrazivé i hravé adaptaci Dušana D. Pařízka. Představení bude uvedeno s českými titulky.

23:00 Konvikt | šapitó | volný vstup

Tekutý Jukebox

hudební samoobsluha

šéfredaktorka: Dominika Široká | redakce: Martin Macháček, Barbora Chovancová, Barbora Kašparová, Lucia Galdíková, Lukáš Horký
korektura: Daniela Hekelová | sazba: Zdeněk Vévoda | foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška | tisk: Tiskárna ČD | web: www.divadelniflora.cz

21. Divadelní Flora je realizována s podporou Ministerstva kultury České republiky, Olomouckého kraje, Statutárního města Olomouce, Česko-německého fondu budoucnosti, Goethe-Institutu v Praze, The Performing Arts Fund NL, grantu z Islandu, Lichtenštejnska a Norska, Státního fondu kultury ČR, Velvyslanectví Nizozemského království a Moravského divadla Olomouc; hlavním mediálním partnerem je Česká televize. Pořadatelem festivalu, který se koná pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, je DW7, o.p.s. Hlavní programová linie TEKUTÁ EVROPA je součástí Česko-německého kulturního jara 2017.